

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψιστου της Παιδείας ως το κέντρον παιδικών περιοδικών σύγγραμα, αληθείς παροχόν εις την χάραν ήμων άπορσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

*Εσωτερικού:

Ετησίαν... 3,50
Εξαμήνιος... 4,50
Τριμήνιος... 2,50

*Εξωτερικού:

Ετησίαν... 4,10
Εξαμήνιος... 5,50
Τριμήνιος... 3,—

Δι' ανδρομαί δεχονται την ίσην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Δι' των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. *Εξωτερ. λ. 15

Φύλλα προσηγουμένον έτών, Α' και Β' περιόδου κερδίζονται έκαστον Λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

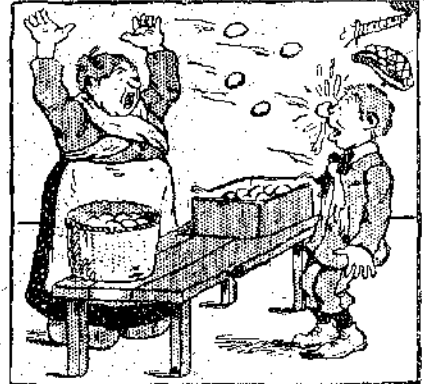
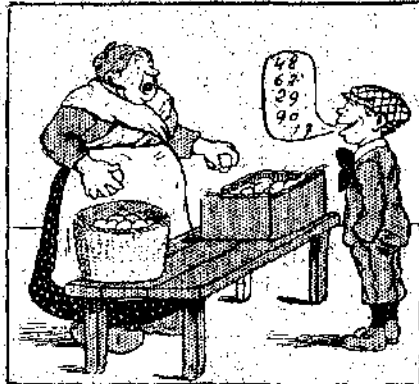
Οδός Ερμούδων αρ. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18*

*Εν Ἀθήναις, 5 Φεβρουαρίου 1911

*Έτος 33ον.—Αριθ. 10

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

Στην Ἀγορά, ὁ μικρὸς Νώντας, τὸ μαγικόπαιδο, κιντᾷ με πονηρὸ μάτι μιά χωριάτισσα ἀφουλαῖ, ποὺ βασανίζεται νὰ μετρήσῃ ταυγά της. Ἡ κακομοίρα δὲν ξέρε γὰ μετρᾶ καλά, καὶ αἰωνίως ὑπερδύεται, καὶ αἰωνίως θανατίζει: 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24...

Ἡ Νώντας τὸ βρίσκει πόλιν ἄσπετο καὶ γιὰ νὰ μετρήσῃ τὴν ἀφουλαῖ ἀκόμη μιά φορά, ἐκεὶ ποὺ λέγει «18, 21, 24...», τὴν διακόπτει καὶ τὴς φωνάζει δυνατὰ: «18, 62, 29, 90, 47...» Καὶ βάζει τὰ γέλια, γιὰτι πραγματικῶς ἡ χωριάτισσα τὰ χάνει. Δὲν γελᾷ ὅμως πολλὴν ὥρα! Ἡ χωριάτισσα μετρεῖ...

τὰ καὶ θυμώνει. Καὶ με τὸ ἴδιο ὄφος τοῦ Νώντα, ἀλλ' ἀκόμη δυνατώτερα, ἐξακολουθεῖ: «10, 59, 84, 110! Νὰ λοιπόν, παληόπαιδο! πῶστα!»

Καὶ ὅσα αὐτὰ ἐκρατοῦσε με τὰ δύο της χεῖρα, τοῦ τὰ πετᾷ εἰς τὰ μούτρα: Μὰ τοῦπρεπε! ...

ΣΠΟΤΑΙΟΝ ΣΥΜΒΑΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ]

Πρώτα. Διὰ τῶν θανατωτῶν κρουσάλλων τοῦ πάγου, τὰ ὅποια καλύπτουσι τὰς ὁλάους τῶν παραθύρων, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ Γιαννάκης, παιδίον ἐξ ἑτῶν, κούρευμένον, με εἶνα ὁμοίαν πρὸς κομίδιον, καὶ ἡ ἀδελφὴ του Νίνα, κοράσιον τεσσαρῶν ἐτῶν, με σὺλην κόμη, παχουλόν, κόντου ἀναστήματος ἀναλόγως τῶν ἐτῶν του, ἐξυπνῶσι καὶ διὰ τῶν κινκλίδων τῶν κλινῶν τῶν με θυμὸν προσβλέπουσιν ἀλλήλους.

— Οὐ, οὐ! δὲν ντρέπεσθε—μουρμουρίζει ἡ τροφὸς τῶν. — Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἔπιον πλέον τοῦ καὶ σὲς ἀκόμη δὲν εἴμπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας...

Δι' ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εὐθὺμως παίξουσιν ἐπὶ τοῦ πάγου, ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐπὶ τοῦ πορρέματος τῆς προοῦ καὶ ὡσάν νὰ προσκαλεῖται τὰ παιδία νὰ παίξωσι μαζί των, ἀλλ' αὐτὰ δὲν δίδουσι κινήσιν

προσοχῆν. Ἐξύπνησαν κενεδιάθετα. Ἡ Νίνα ἐξογκῶνει τὰ χεῖλη της, κάμνει σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπόν της καὶ ἀρχίζει νὰ χασμάται ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας.

— Τοῦ, παραμάνα, τοῦ!

Ὁ Γιαννάκης ρυτιδώνει τὸ μέτωπόν του καὶ σκέπτεται, με ποῖον νὰ μαλώσῃ διὰ νὰ ξεθυμάνῃ;

Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐκ τῆς τραπεζαρίας ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς:

— Μὴ λησμονήσατε νὰ δώσετε γάλα εἰς τὴν γάταν, γιὰτι ἔχει τώρα γατάκια!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Νίνα ἐξαφνίζονται καὶ μετ' ἀπορίας προσβλέπουσιν ἀλλήλους, ἔπειτα ἀμφοτέρω συγχρόνως πηδῶσιν ἐκ τῶν κλινῶν τῶν, καὶ πληροῦντες τὸν ἀέρα διαπερατικῶν φωνῶν, σπεύδουσιν ἀναπόδητοι, με τὰ ὑποκόμισα τῶν μόνων, εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Ἐγέννησεν ἡ γάτα! — φωνάζουσιν — Ἐγέννησεν ἡ γάτα!

Εἰς τὸ μαγειρεῖον ὑπὸ μέγα σκαμνίον

κεῖται μικρὸν κιβώτιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Στέφανος μεταφέρει τοὺς ἄνθρακας ὅταν ἀνάπτη τὴν θερμάστραν. Ἐκ τοῦ κιβωτίου παρατηρεῖ ἡ γάτα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκφράζουσιν ὑπερτάτην ἐξάντλησιν καὶ αἰσθηματικότητα... Θέλει νὰ μασουρίσῃ, ἀνοίγει τὸ στόμα της, ἀλλ' ἐκ τοῦ λαίμου της ἐξέρχεται μόνον μιά βραχνάδα.

Ἄκουσται ἡ φωνὴ τῶν μικρῶν της. Οἱ παῖδες κἀθηγῶνται ἐκλαδὸν πρὸ τοῦ κιβωτίου καὶ μὴ κινούμενοι καθ' ὅλοκληριαν, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, παρατηροῦσι τὴν γάταν... Ἐἶνε τόσο ἐκθαμβοὶ καὶ ἐμπληγμένοι, ὥστε δὲν ἀκούουσι, πῶς μουρμουρίζει ἡ κατασβῆσασ αὐτοῦ τροφός. Εἰς τὰ ὄμματα ἀμφοτέρων λάμπει εὐλιχρινεστάτη χαρὰ.

— Τὶ μικροῦταινα — λέγει ἡ Νίνα, ἀνοίγουσα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της καὶ ἐκρηγνυσμένη εἰς εὐθυμῶν γέλωτα. — Ὅμοια με κωνίτια.

— Ἐνα, δύο, τρία—ἀριθμᾷ ὁ Γιαννάκης. — Τρία γατάκια. Δηλαδή ἓνα δικό μου, ἓνα δικό σου καὶ ἓνα... τίνος

να το δώσωμε το άλλο γατάκι, Νίνα ;
— Μούρρρμ... μούρρρμ... — νιαου-
ρίζει η λεχώ απεροσφημένη υπό προσο-
χής προς τα τέκνα της... Μούρρρμ.

Αφού τα παιδιά αρκετά παρετήρη-
σαν τα γατάκια, λαμβάνουσιν αυτά εις
τάς χείρας των και αρχίζουν να τα ζυ-
μώνωσιν, έπειτα μη αρκούμενα εις τούτο,
τύλισσουσιν αυτά δια της άκρας του υπο-
καμίσου των και τρέχουν εις τα δωμάτια.

— Μαμά! Η γάτα έγέννησε! — φω-
νάζουσιν.

Η μήτηρ κάθηται εις την τραπέζα-
ριαν μετά τινος άγνωστου κυρίου. Ίδουσα
τα παιδιά της άπλυτα, γυμνά, με τάς ά-
κρας των υποκαμίσων των γυρισμένας
προς τα άνω, έντρέπεται και τά παρατη-
ρεί άυστηρώς.

— Κατεβάσατε τα υποκάμισά σας!
Δέν έντρέπεσθε! — φωνάζει — φύγετε άπ'
εδώ, άλλως θα σας τιμωρήσω.

Αλλά τα παιδιά δέν διακρίνουσιν ούτε
την άπειλήν της μητρός ούτε την παρου-
σίαν ξένου ανθρώπου. Θέτουσιν τα γατά-
κια επί του τάπητος και έγείρουσιν έκ-
κωφαντικόν θόρυβον. Πλησίον αυτών πε-
ριπατεί η λεχώ και παρακλητικώς νιαου-
ρίζει. Όταν, όλίγον μετά ταύτα, σύ-
ρῃσι τα παιδιά εις τό δωμάτιόν των,
ένδύουσιν αυτά, αναγκάζουσι να προσευ-
χηθώσι και τούς δίδωσι τσάι, αυτά είνε
πλήρη φοβεράς επιθυμίας δσον τό δυνα-
τόν ταχύτερον να άποχωρισθώσι των
πειών τούτων καθηκόντων και πάλιν να
σπεύσωσιν εις τό μαγειρείον.

Τάς συνήθεις των άσχυλίας και τά
παιγνίδια ουδέ καν τά ένθυμούνται. Τά
γατάκια δια της παρουσίας των εις τόν
κόσμον έπισκοπίζουν τό παν και είνε δια
τά παιδιά τό ζήτημα της ημέρας. Έάν
εις τόν Γιαννάκην και την Νίναν δι' έ-
καστόν γατάκι προσέφερον ένα πούτι
κομφέτα, ή χίλια δεκακακία, θα άπερρι-
πτον τσαούτην άλλωτην άνευ της έλαχι-
στης άμφιβολίας. Ακριβώς μέχρι του
γεύματος, παρ'όλας τάς άυστηράς παρα-
τηρήσεις της τρέφου και της μαγειρείο-
σης, κάθηνται εις τό μαγειρείον πλησίον
του κίβωτου και διαρκώς άνασχολούηται
εις τά γατάκια. Τά πρόσωπά των είνε
σοβαρά και εκφράζουσι φροντίδα, ή δέ
προσώχη των είνε συγκεντρωμένη εις τά
γατάκια. Άνησυχούσιν όχι μόνον περί
του παρόντος, άλλα και περί του μέλ-
λοντος αυτών. Απεφάσισαν τό έν γα-
τάκι να μείνη εις την οικίαν πλησίον της
γραιάς γάτας, δια να παρηγορη την μη-
τέρα του, τό δεύτερον θα υπάγη εις την
επαύλιον των και τό τρίτον θα ζή εις τό
υπόγειον όπου είνε πάρα πολλά ποντίκια.

— Αλλά διατί δέν βλέπουν ; — ά-
πορεί η Νίνα. — Τά μάτια των είνε τυ-
φλά ως τών ζητιάνων.

(Έπειτά τό τέλος).

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Στό γαϊδούρι ένας φορτώνει
Και με την τριχιά τά ζώννει,
Γουρουνόκουλο και έρφιρι
Μά στο δρόμ' όλο και γλόφει.
Τό κορμί του τό γιδάκι
Ξαλλωμένο, σαν άρνάκι
Τό μικρ' όμως γουρουνάκι
Γρῆζει, ακούζει, δέν κρατιέται
Και θρηγεί, και όλο χτυπιέται...
Τότε μι' άλεκού του κράζει :
«— Πάσ τό γίδι δέ φωνάζει,
Παρά εσύ, μωρό μου, τάχα
Ξεφωνάς και κλαίς μονάχα ; »
— Τη γιδίτσι, και άν πουλήσουν,
Ζωντανή θα την κρατήσουν,
Γιά τά έοίφια που θα κάνη
Και τό γάλα που θα πίνη...
Μ' όχι ! έμέν' άλλοιμονό μου !
Ξέρω που είν' τό ριζικό μου :
Και άν γενώ πολύ μεγάλο...
Θά με σφάζουν... δίχως άλλο !

(Κατά τόν Αίσωπο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΝ από τάς
ημέρας, κατά
τάς όποιες εις
τάς Αθήνας ύ-
πήρχε πο λ ο υ
χιόνι και με-
γάλη αύθάδεια,
επερνούσαμεν
ένα φίλον μου,
δραματικόν

συγγραφέα, την όδον Ομήρου, όταν έ-
ξαφνα μάς ήλθε μία χιονία. Έχωρίσθη
εις δύο, και τό μέν ήμισυ με ήυρεν εις
τόν ώμον, τό δε άλλο ήμισυ έκτύπησε
τόν φίλον μου εις τό μάτι. Έγώ δέν έ-
παθα τίποτε, ό φίλος όμως είδε χ' έπαθε
ώς ν' άνοιξη τό μάτι του. Έγαινε φυ-
σικά έξω φρενών, και επειδή ήμεθα βέ-
βαιοι, ότι η χιονία έρρίφη από τό άνοι-
κτόν παράθυρον ενός σπιτιού, ό φίλος
μου έκτύπησε την θύραν, εισήλθε, παρε-
πονέθη, διαμαρτυρήθη, έβρισεν, έγάλα-
σε τόν κόσμον. Ο δόρατης, ό όπόλος,
καθώς έξηκριώθη, ήτο ό μικρός υίός
της οικογενείας, έσπευσε να εξαφανισθῆ,
άλλως ό φίλος μου θα του έξερίζωνεν,
ώς άπειλούσε, ταύτά. Έγνοείται, ότι οι
άλλοι εις τό σπίτι δέν θα τόν άφιναν
ετσι εύκολα, και θα έγινετο καυγάς που
κανείς δέν είξευρε που θα κατέληγε.
Μία χιονιά, βλέπετε, όλίγον έλειψε να
σφάξη ζυλιές, μπαστουνιές και ίσως πι-
σολιές. Γιατί όχι ; Μήπως την προη-
γουμένη ημέραν δέν έμαχαίρωσε κάποιος

ένα άλλον, που τού έρωτηεν εις τόν δρό-
μον μίαν χιονιάν ; Και ό περιφημός χιο-
νοπόλεμος της όδου Πανεπιστημίου μή-
πως δέν έτελειώσε με ζύλον, με πυρο-
βολισμούς εις τόν άέρα και με συλλήψεις ;

Πολλοί ειπών : ώχ άδελφέ ! γιατί να
έπέμβη ή Άστυνομία ; και γιατί να θυ-
μόνουν τόσον οι χιονοβολούμενοι ; Και
ό Βασιλεύς, εις την όδον Κηφισίας, έ-
φαγε χιονιές και έβγαλε τό καπέλλο του.
Δέν τό ξεύρουν ότι είνε... έθιμον ; Όταν
χιονίξη, θα φάς και μιά χιονιά δια να
πής και τού χύρνου !

Καθόλον δέν είνε έτσι, αγαπητοί μου !
Ο πόλεμος έχει την ήθικην του και ό
χιονοπόλεμος επίσης. Ηλούσατε ποτέ
να γίνη πόλεμος χωρίς να κηρυχθῆ πριν
και χωρίς να τόν δεχθῆ ό αντίταλος ;
Μου έκήρυξες τόν πόλεμον' άν τόν δε-
χθῶ, με κτυπάς, διότι θα σε κτυπήσω
κ' έγώ. Άν δέν τόν δεχθῶ όμως, άν
σου ζητήσω συγγνώμην ή άν σου δώσω
ό, τι θέλης ;... Οφείλεις πρώτα να μ' έ-
ρωτήσης και να με είδοποιήσης. Άν με
κτυπήσης όμως άνερωτήτα, δέν είσαι
πλέον τιμως έχθρός, άλλα δολοφόνος.

Κάτι τέτοιον συμβαίνει και με τόν χιο-
νοπόλεμον. Περνώ άνύποπτος από τόν
δρόμον, πηγαίνω εις την δουλειά μου,
και σύ μου ρίχνεις μίαν χιονιάν. Μ' έ-
ρωτήσης άν δεχομαι να πολεμήσω μαζί
σου ; Έγώ, κύριε, δέν κάμνω χιονοπό-
λεμον ! Την χιονιάν που μου έδωσες,
θα σου την ανταποδώσω, θυμωμένος δι-
καίως, με μίαν μπαστουνιά, ή θα σε
παραδώσω εις τόν χοροφύλακα.

Λέγουν: αυτό γίνεται παντού. Διό-
λου δέν γίνεται παντού, και όπου τυχόν
γίνη, ή αστυνομία πάντοτε έπεμβαίνει.
Συμφωνούν παρές και παίζουν χιονοπό-
λεμον μεταξύ των. Αυτό είνε άλλο.
Και δέν είνε βέβαια τό ίδιον, όταν περνά
ό φίλος μου από ένα σπίτι, και τού ρί-
χνουν κρυφά μίαν μπαλάν, ή όποια τού
βγάζει σχεδόν τό μάτι...

Έπειδή ή μεγάλη αυτή διαφορά δέν
εγνωθή ακόμη, δι' αυτό γίνονται τόσα
δυσάρεστα επεισόδια όταν χιονίξη εις τάς
Αθήνας. Και μου φαίνεται, είνε καιρός
πλέον να έννοηθῆ, ότι και ό χιονοπόλε-
μος έχει την ήθικην του. Δέν εμπορείτε
πρῶτον να ρίξετε χιονιάν παρά φανερά
τό να ριπτεταί κρυφά, και μάλιστα έναν-
τίον ανθρώπων μεγαλητέρων σας, σεβα-
ρών, που δέν έχουν καμμίαν βρεξην δια
παιγνίδια, αυτό πλέον είνε μία κακή προ-
ξίς, αγένεια και αύθάδεια, την όποιαν
τίποτε δέν εμπορεί να δικαιολογήση.
Και οι άνθρωποι έπεινοι έχουν δικαίον
να θυμώνουν, και ή Άστυνομία έχει δι-
καιον να έπεμβαίνη, όπως έπενεθη προχ-
θές, όταν ή φοιτητά ήβελαν ναπολκει-
σουν τό Άρσάκειον με χιονιές ! Είνε δε
πολύ άπατημένοι όσοι νομίζουν, ότι αυτά
έπιτρέπονται εις τόν πολιτισμένον κό-

σμον». Όχι. Σάς είπα υπό ποίους όρους
γίνονται εκεί οι χιονοπόλεμοι. Όπως γί-
νονται όλοι οι πόλεμοι, και όλα τά παιγνί-
δια, και όλα τά σπορτά, και όλα τά αγωνίσμα-
τα. Φαντασθήτε έξαφνα να με βρῆτε μίαν
ημέραν εις τόν δρόμον, να με πιάσετε
από τά χέρια και να θέλετε και καλά
να παλέσω με, με την πρόβασιν ότι
είνε Όλυμπιακοί Άγωνες ! Τό ίδιον
δέν είνε όταν μου ρίχνετε μίαν χιονιάν,
με την πρόβασιν ότι... έχτιόνισε ;

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων : — Εις
την Ιταλίαν, ως ποίς του στρατού, υπό τόν
στρατηγόν Βοναπάρτην, ό μικρός Λουδοβίκος
Κορμάς δέλγει άνδραγα και τόλημν. Αλλ'
άντι άλλης άμοιβής δια την καλήν διαγωγήν
του, ζητεί και λαμβάνει από τόν στρατηγόν
την άδελφάν ή επιστήμη εις τό Παρίσι μετά
του άποσπιστού Ζυνώ, δια να δώση εις την
μητέρα του τάς μικράς του οικόνομίας και εις
την φίλην του Λευκοθέαν τά σιαγνίδια της
πριφίμου χορευτήριας Ζαρίνη, με τά όποια
θα έκαμνε την πρώτην της εμφάνισιν ως χο-
ρευτήρια εις την Όπεραν. Έν τῷ μεταξύ, αί
δουλοσάει του χοροδιδασκαλου Δεπρωδ, ό όποιος
έδίδασκε την Λευκοθέαν κ' έπροσάτενε τόν
Λουδοβίκον, πηγαίνου λαμπρά.

Ο χοροδιδάσκαλος άρισε τώρα τό μι-
κρόν οικημα της όδου Βανταδούρ, άνε-
πακέος δια τό πλήθος των μαθητών του,
και έγκατεστάθη εις έν ώραϊόν μέγαρον
της όδου Μόν-Μπλαν, πλησίον των βου-
λεβάρτων, εις τό βάθος ώραιου κήπου,
τόν όποϊον έστόλισε με σήφλαια και ά-
ναβρωτήρια. Εις τό μέγαρον αυτό ό κ.
Δεπρωδ έδιδε χορούς, συγκαζομένους
από τόν ποικιλώτερον και άνομοιώτερον
κόσμον. Άλλως τε την εποχην εκείνην
τό χρήμα δέν ήτο άφθονον και εύχαρι-
στος οι άνθρωποι επήγαγιν εις τούς
δημοσίους χορούς, κατά τό είδος αυτών
που έδιδεν ό κ. Δεπρωδ.

Θά παρευρεθώμεν εις ένα εξ αυτών.
Είνε από τούς ώραιότερους. Εις τάς κα-
ταφώτους και καταστολιστους αίθούσας
του μεγάρου διακρίνονται αι πλέον φη-
μισμέναί καλλοναί της εποχής. Μεταξύ
αυτών και ή Ιουσηφίνα Βοναπάρτου, ή
όποια, παρά την άπουσίαν του συζύγου
της, δέν άφινεν εύκαιρίαν διασκεδάσεως
και έπιδειξέως.

Εις τό βάθος της μεγάλης αίθούσης
είχε κατασκευασθῆ μία μικρά σκηνή, επί
της όποιας παρήλαυον άλληλοδιαλόγως
αι καλλίτεραι μαθήτριαι του χοροδιδ-
σκαλου. Δώδεκα νεάνιδες έχόρευσαν ήδη
μ' επιτυχίαν ένα μ παλέτο του Γκαρ-
δέλ, ό δε κ. Τρανί, μαθητής και αυτός
του Δεπρωδ, έγχειροκροτήθη πολύ εις
έν καλαιόν μενο υέ τ ο ν. Τό δεύτερον

μέρος του προγράμματος περιελάμβανε
κ αν τ ο ν έ τ ε ς του κομικου Μπρι-
νέ, ρ ο μ ά ν τ ζ ε ς του Γκαρλ και
μίαν παιδικήν πα θ ά ν α ν, εις την ό-
ποιαν θα ένεφανίζετο και ή Λευκοθέα.

Εις τό δωμάτιον, όπου ή μητέρα της
την έστόλιζεν, ή μικρά χορευτήρια περι-
εφερετο με πυρετώδη άνησυχίαν, περι-
μένουσα την στιγμήν της εισόδου της εις
την σκηνήν. Έβροδείτε πολύ, διότι ήτο
ή πρώτη φορά που θα έχόρευε δημοσία
και ένώπιον τόσου καλού κόσμου.

Ο Δεπρωδ της είχε κάμνη μίαν ω-
ραιάν φορεσίαν από μουσελίαν' τά μα-
κρυά δλόσγουρα μαλλία της ήσαν δεμένα
με παινίαν χρυσήν. Έφορούσε χαριτω-
μένα σκαρπινάκια από ρόδιον σατέν, και
πραγματικώς ήτο πολύ εύμορφη.

Ένώ επήγαγινόηχετο εις τό δωμάτιον,
επαναλαμβάνονσα
τάς διαφόρους φηγού-
ρας του χοροδ της,
εισώρμησεν έξαφνα
ό Δεπρωδ με πρόσω-
πον ήλλοιωμένον.

— Άχ, Θε μου!
άνεκραξε συνάπτων
τάς χείρας, χαθή-
καμε !

— Τι συμβαίνει ;
ήρώτησαν μαζί ή
χορευτήρια και ή μη-
τέρα της.

— Δυστύχημα φο-
βερόν ! συμφορά !
— Μά τι έπιτέ-
λους ;

— Η παθάναν δέν
είνε δυνατόν να χο-
ρευθῆ. Ο μικρός
Καζιμίρ με είδοποίη-
σε αυτή τη στιγμή,
ότι είνε άρρώστος...

Τι δυστυχία ! Κ' επήγαγε τόση καλά ή
βραδυά μας !..

— Έλάτε δά, ειπών η Λευκοθέα, άν
και κατά βάθος λυπημένη' δέν είνε τί-
ποτε σπουδαίο, άλλη φορά χορεύουμε
την παθάναν μας !

Και ενώ ήτοιμάζετο να βγάλη την
στολήν της, τρία κτυπήματα ζωηρά ή
κούσθησαν εις την θύραν,

— Παιός είνε ; ήρώτησεν ό διδασκα-
λος.

Ηκούσθη μία φωνή, ή όποια έκαμε
τόν Δεπρωδ και την Λευκοθέαν να σιρ-
τήσουν.

— Δάσκαλε ! δάσκαλε ! έφώναζεν ή
φαιδρα φωνή' έγώ είμαι ! ό Λουδοβί-
κος ! σήμερα έφθασα από την Ιταλία
και φέρνω στη Λευκοθέα τά σκαρπινά
της Ζαρίνη !

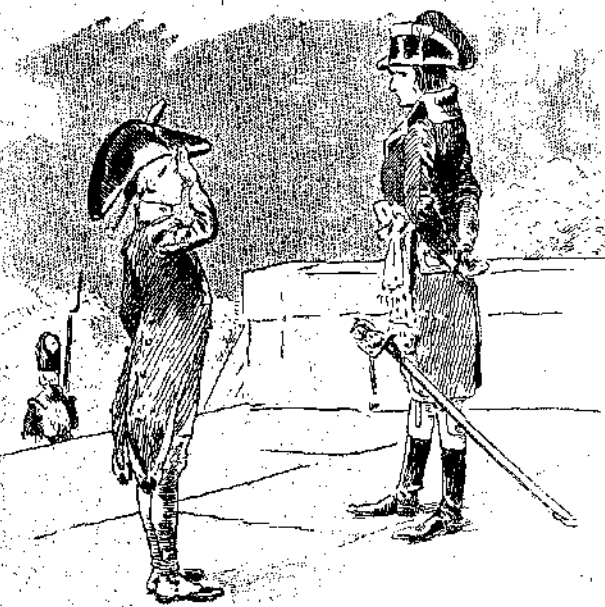
Ο Δεπρωδ ώρμησεν εις την θύραν,
την άνοιξε και ό μικρός Κορμάς είξεβαλε
Οριαμρευτικώς. Είχε ψηλώσῃ, ήτο ήλι-

οκαμένος, έφορούσε την στολήν των
παίδων του στρατού κ' έκρατούσε ένα
δέμα, τυλιγμένον έπιμείλως.

— Λευκοθέα ! άνεκραξεν άμέσως έν-
αγκαλιζόμενος την φίλην του' να τά
σκαρπινά της Ζαρίνη' τώρα μπορείς να
βγῆς όποτε θέλεις.

Αλλ' ενώ ήρχισε να λύνη τό πολυτι-
μον δέμα του, εύτυχώς προκαταβολικώς
δια την έντόπωσιν που θα έκαμνε τό πε-
ριεχόμενον του, μία ιδέα έπεφοίτησεν εις
τόν νούν του Δεπρωδ. Άνέθη επάνω εις
την καρέκλαν του, ύψωσε δύο- τρεις φο-
ρές τό πόδι ως τό πολυφωτον, και δια-
κρίπων την έργασίαν του μικρού στρα-
τιώτου, τόν ήρώτησεν αποτόμως :

— Λουδοβίκε ! ξέρεις ακόμη να χο-
ρεύης την παθάναν που σου έμαθα πριν
φύγης ;

«Έτσι φαίνεται, στρατηγέ...» (Σελ. 72, στ. γ')

— Βεβαίωτατα ! απεκριθη ό μικρός,
ό όποιος έμεινε με τό μισοαναγμένο
δέμα εις τό χέρι, έκκληκτος δια την πα-
ράξενην αυτήν ύποδοχην' την έχόρευε
μάλιστα και εις τό στρατόπεδον, εμπρός
εις τόν Μασσέναν.

Ο Δεπρωδ έγαιρέτησε την άπάντη-
σιν αυτήν δια τεραστίου πιδήματος και
άνεκραξεν περιχαρής :

— Σωθήκαμε ! σωθήκαμε !.. Μικρέ,
τά λέμε άργότερα. Τώρα δέν έχουμε να
χάσωμε στιγμή. Έλα μαζί μου να σε
ντύσω. Θαντικαταστήσης τόν Καζιμίρ
και έτσι ή παθάναν μας θα χορευθῆ απόψε !

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ό Λου-
δοβίκος, φορών στεγόν πανταλόνι από
άσπρο σατέν, γιλέκον με άνθάκια, φρά-
κον κυκλόν και περρούκαν πουδραρισμέ-
νην, εισήρχετο εις την σκηνήν κρατών από
τό χέρι την Λευκοθέαν, ενώ ή όρχήστρα
έπαιζεν ένα χορόν του Λούλλη.

Όταν εύρέθη ένώπιον τόσου πλήθους,

που τον εκύτταζαν, ο μικρός κάπως έταράχθη. Δεν είνε τόσο ευκολόν να καταβαίνη κανείς από μίαν ταξειδιωτικήν άμαξαν και να αναβαίνη άμέσως εις μίαν σκηνήν. Αλλά αισθανθείς το χαράκι της Λευκοθέας, το όποιον έσφιγγε νευρικάς το ίδιον του, συνήλθε, και με το θάρρος εκείνο, με την τόλμην που είχε και όταν έπηγε να σηκώση υπό χάλαζαν σφαιρών το τηλεσκόπιον του Βοναπάρτου, έξετέλεσεν ώραιότατα την πρώτην φιγούραν της παθιάνας.

Τα χειροκροτήματα του πλήθους τον ενθάρρουναν ακόμη περισσότερο. Τώρα έστρέφατο με όλην του την άνεσιν επί των σανιδών. Η μουσική των βιολίων και των όργων τον υπεβάσταζε ώδήγει τον ρυθμόν των βηματίων του και με την μεγαλύτεραν χάριν του κόσμου έξετέλεσε τας ώραιότερας τας υποκλίσεις.

Όπισω από μίαν στήλην, ο Δεσπρώ παρηκολούθει αγωνιωδώς κάθε κίνημα, κτυπών τας παλάμας, όπως εις το μάθημα, δια να κρατή τον χρόνον. Από καιρού εις καιρόν, φοβούμενος μήπως ο μαθητής του είχε λησμονήσει τα μυστήρια της τέχνης, τω έψιθύριζε :

— Γύρισε !.. Το δεξι χέρι ψηλά !.. Το άριστερό !.. πέρασε από κάτω !.. Υποκλίσου !..

Κ' έχειροκροτούσε λυσσωδώς εις το τέλος κάθε φιγούρας.

Όταν έτελείωσεν ο χορός, εν τω μέσω των ζωηροτέρων χειροκροτημάτων και έπευφημιών, όλος ο κόσμος έθαύμαζε προπάντων την Λευκοθέαν.

— Αυτή ή μικρούλα, έλεγαν, θα διαπρέψη μιά μέρα.

— Είνε ή χορεύτρια του μέλλοντος.

— Τι χάρις !

— Τι κομψότης !

Ο Δεσπρώ άκτινοβολούσε δεχόμενος τα συγχαρητήρια των ώραιων κυριών, αι όποιαι κατέκλυσαν την σκηνήν δια να συγχαρούν τους μαθητάς και να τους ίδωσιν από κοντά.

Ο Λουδοβίκος άνεγγώρισεν άμέσως την πρώτην κυρίαν του Ίωσηριαν· άλλως

τε ο χοροδιδάσκαλος τον ώδήγησεν ενώπιόν της και είπεν :

— Ήπιτρέψατέ μου, ώραία κυρία, να σας παρουσιάσω ένα μικρόν χορευτήν, τον όποιον γνωρίζετε καλά.

— Καλέ, είνε ο Λουδοβίκος ! άνέκραξεν ή Παναγία των Νικών (Notre-Dame des Victoires, ούτως άπεκαλείτο ή Ίωσηριαν μετά τους τελευταίους θριάμβους του συζύγου της,) έκπληκτος που επανέβλεπε τον μικρόν λακόν της με τοιαύτην στολήν· δεν είνε λοιπόν στην Ίταλία ;

— Κυρία, απεκριθή ο μικρός Κορμάς, έστρέψα σήμερα με τον ύπασπιστήν Ζυνώ.

« Η εισόδός της έκαμιν αίσθησιν. (Σελ. 80, στ. γ'.)

κρόνη χωρίς να προσέξη πλέον εις τον μικρόν.

Ενώ το ζεύγος έξηφανίζετο εις το πλήθος της μεγάλης αίθουσής, μιά χόνδρη κυρία, με άπάνταστον σουσάνι κατσίκοιτινον και με κάτι γελοία πτερά εις τον κότσον, αλλά με άνοιχτήν, αγαθωτάτην φυσιογνωμίαν, έπροχώρει ανοίγουσα διόδον δια των άγκώνων.

Ηκολούθειτο από ένα στρατηγόν εν μεγάλη στολή, ο όποιος ηγωνίζετο εις μάτην να μετριάση την υπερβολικήν όρμήν της.

— Μ' αγαπητή μου Κατερίνα, της έλεγεν ο στρατηγός, μήν κάνης έτοι ! σιγώτερα ! εσύ πηγαίνεις σάν εστιν πόλεμο !

— Εφορτώνου με, Λεφέμπρ ! είπεν ή γυναίκα, την όποιαν ο σύζυγός της απεκάλεσε Κατερίναν, άλλ' ή όποία ήτο γνωστοτέρα με το παρατσούκλι

της Κυρία Σάν-Ζέν· θέλω να ιδώ από κοντά αυτά τα μικρούλια, που έχορεψαν σάν αγγελάκια.

Και εξακολουθήσασα να διαγωνίζη τον κόσμον, θεξιά και άριστερά, ή στρατηγίνα Λεφέμπρ, έφθασε τέλος εις την αίθουσαν, όπου εύρισκοντο οι χορευταί.

Η εισόδός της έκαμιν αίσθησιν, διότι ή ώραία Κατερίνα, πρώην πλύστρα, ή όποία έγεινε καντινιέρα και κατοίτη στρατηγίνα, ήτο πασίγνωστος δια την έλευθεροστομίαν της και τους πάρα πολύ άφελείς της τρόπους.

— Πουλάκια μου ! να σας χαρώ εγώ ! άνέκραξε, μή διδουσα την παραμικράν προσοχήν εις τον κόσμον, ο όποιος την εκύτταζε με κάπως ειρωνική περιέργειαν.

Και σηκώνουσα την Λευκοθέαν εις τας άγκάλας της, την κατεβίβασεν, έπειτα δε, στραφείσα προς τον άνδρα της, προσέθεσε :

— Κ' έρεις, μολαταύτα, έτσι ώραία δεν χορεύαμε άλλη φορά, τον καιρό που εσύ ήσουν λοχίας κ' εγώ πλύστρα ; άλλη θεια Λεφέμπρ ;

Γενικόν μειδίαμα υπεδέχθη την απρόοπτον αυτήν αποστροφήν, άλλ' ή κυρία Σάν-Ζέν, χωρίς να το παρατηρήση, έξηκολούθησεν απευθυνομένη τώρα προς τον κ. Δεσπρώ :

— Όσο για σένα, γέρω μου σαλιμπάγκε, βλέπω πώς είσαι μάνα, και άρσθ βγάλης τόσο καλούς μαθητάδες, πρέπει να έλθης να μου δώσης μερικά μαθήματα, για να μάθω κ' εγώ λιγάκι τους καλούς τρόπους.

— Σύμφωναι, πολιτίς στρατηγίνα, απήντησεν ο κ. Δεσπρώ, παντοτε τυπικός και άμεμπτος εις την συμπεριφοράν του.

Και ή κυρία Σάν-Ζέν απήλθεν ήσυχως εις τον βραχιόνα του συζύγου της, χωρίς να καταδεχθή να εϊψη ούτε βλέμμα προς τους ειρωνας θεατάς αυτής της σκηνής.

Όλίγον κατ' όλίγον αι αίθουσαι εκενώθησαν, οι προσκεκλημένοι του κ. Δεσπρώ έφυγαν, και ο Λουδοβίκος εύρέθη έκτελούς μόνος με τον διδάσκαλόν του, με την Λευκοθέαν και με την μητέρα της, ή όποία είχε συγκατατεθή να μη επιστρέφουν άμέσως εις το σπίτι, μολονότι ή ώρα ήτο προχωρημένη.

Ο κ. Δεσπρώ άκτινοβολούσε.

— Λοιπόν, Λουδοβίκε, άνέκραξεν, μπορείς να καυχώσαι ότι έφθασες μέσ' την ώρα ! Α, παιδιά μου ! τι ώραία που έχορέψατε αυτή την παθιάνα ! τι έπιτυχία ! τι θρίαμβος μοναδικός !.. Και τώρα, μικρό μου στρατιώτη, σε άχοδύμα' διηγήσου μας

πως και γιατί εγύρισες, έτσι άξαφνα.

Οι φίλοι μας, πάντοτε σιρόπια και πόντες, συνωμίλησαν εκεί ώραν πολλήν.

Ο Λουδοβίκος διηγήθη πως έλαβεν από τον Βοναπάρτην την άδειαν να επανέλθη εις τήν Παρίσι πρό του τέλους της έκστρατείας, δια να φέρη εις την Λευκοθέαν τα περιφήμα σκαρπίνια. Τότε έκρινε κατάλληλον την στιγμήν να παραδώση το πολυτίμον δέμα του, το όποιον είχε ληρομνηθή χαριν της παθιάνας. Το ήμερον λοιπόν, το άνοιξε, και παρουσίασε θριαμβευτικώς τα φρικτά εκείνα σκονισμένα και τριμμένα σκαρπίνια του θεάτρου του Μιλάνου.

Εις την θεάν των, ή Λευκοθέα έκαμιν μορφοσάμιον περιφρονητικόν ή δε μητέρα της δεν ήμπορεσε να κρατηθή και ήρώτησε :

— Τι είνε αυτά τα πάληροπάπουτσα ;

— Όσον δια τον Δεσπρώ, αυτός έγελούσε με την καρδίαν του, βλέπων την άπογοήτευσιν του Λουδοβίκου πρό της υποδοχής, την όποιαν είχε το δώρον του, — ένα δέσρον που δια να ήμπορέση να το κάμη, είχαν αναγκασθή να ύπάγγη τόσο μακράν...

— Άνήσυχος ο μικρός έψιθύρισε :

— Δεν είνε αυτά, δάσκαλε ;... έκαμα λάθος ;

Ο διδάσκαλος τότε απεφάσισε να φανερώση το σπατήλημά του.

Έσυρε πλησίον του τον Λουδοβίκον και του είπε :

— Εγώ δεν δίνω μιά παντοέρα για τα σκαρπίνια της Ζαρίνη. Η Λευκοθέα άπέδειξε πως μπορεί να έπιτύχη και χωρίς αυτά.

— Τότε λοιπόν, άνέκραξεν έκπληκτος ο Λουδοβίκος, γιατί με στείλατε στο Μιλάνο να σας τα φέρω ;

— Γιατί ; επανέλαβεν ο Δεσπρώ μειδίων· χμ ! χμ !... γιατί....

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δικέφαλον πρόβατον

Εις το κτήμα του κ. Τζών Αμιλτων, εις το Νότιγχαμ της Άγγλιας, εγεννήθη το δικέφαλον πρόβατον, το όποιου βλέπετε εδω την εικόνα εκ φωτογραφίας. Το περιεργόν είνε ότι ή πολυτέλεια αυτή δεν το βλάπτει διόλου· το τέρας χαιρει άκραν υγείαν και φαίνεται ότι θα ζήση.

Ίαπωνική δενδροποιμία

Ίδου έν δένδρον πολύ περιεργόν, το όποιον Ίάπωνες κηπουροί κατώρθωσαν να το κάρουν να αναπτυχθή εις σχήμα πλοιαρίου. Το δένδρον αυτό εύρίσκεται εις έν νεκροταφείον του Τόκιο, εγχειράσθησαν δε διακόσια όλόκληρα έτη δια να εϊμπορέση να λάβη το πρωτότυπον αυτό σχήμα !

Ταχυδρομείον μιά φορά !

Η είχών μας παριστά εκ φωτογραφίας ένα ταχυδρομικόν διανομέα της Νοτίου Αφρικής, ο όποιος κάμνει την διαδρομήν του καβάλλα εις ένα βώδι, εις την εύδαίμονα

παρχίαν του Κουράμιν. Φαντασθήτε την ταχύτητά αυτού του ταχυδρόμου ! Και έπειτα παραπονούνται οι συνδρομηταί μας όταν ο διανομέας της συνοικίας των άργη κάποτε να τους φέρη το φύλλον μίαν ήμέραν !..

Περίεργον Νεκροταφείον

Οι Ίνδοι της λίμνης Οβεκάινου (Βρετανική Κολομβία), θάπτουν κατά παράδοξον τρόπον τους νεκρούς των. Η φωτογραφία μας παριστά τον τάφον ενός μικρού παιδιού, το λείψανον του όποιου εγυλιέται εις την θήκην την βασταζομένην υπό του ξυλίνου αυτού αγάλματος, το όποιον έχει ύψος 3 μέτρα και 60 έκατοστά.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Εικόνα

Εϊμπορείτε να μάς είπητε πόσον καιρόν εργάζεται αυτός ο άνθρωπος ως υπηρέτης Έθωδιμοπωλείου ;

β.) Πρόβλημα

Εις έν κουρείον της Θεσσαλονίκης έξυρζόντο Χριστιανοί, Τούρκοι και Έβραίοι έν δλω 40. Κάθε Χριστιανός έπλήρωσε μίαν δραχμήν, κάθε Τούρκος δύο δραχμάς και άνα τρεις Έβραίοι μίαν δραχμήν, ο δε κουρέυς έμάζευσεν άπ' όλους 40 δραχμάς. Πόσοι ήσαν οι Χριστιανοί, πόσοι οι Τούρκοι και πόσοι οι Έβραίοι ;

Αήλωσις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εϊμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφετόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησάμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθή ο συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθή).

Λύσις της Μαγικής Εικόνας του Σου φυλλαδιού

Οι κορμοί των δένδρων εις το μέσον σχηματίζουν καθαρά τον αριθμόν 17. Το όποιον σημαίνει ότι δεκαεπτά ποτήρια κατέβασεν ο μεθυσμένος.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι έχοντες έλλιπή τον τόμον του 1910 έντεκεν άπωλείας ή καταστροφής φυλλων, και επιθυμούντες να τον συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν το ταχύτερον τα φυλλάδια τα όποια τοίς λείπουν, άποστέλλοντας μαζί και το αντίτιμον (προς 20 λεπτά το φύλλον). Διότι μετά τον καταρτισμόν των τόμων του 1910, όλίγα χωριστά φυλλάδια έπερίσσευσαν, και πιθανόν θορότερα να μην έχωμεν.

Ίδε τον Ό-
θνην του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Καρ Β

ΧΙΟΝΙΑ

Κάτασπρα σήμερα όλα: τὰ βουνά, οί κάμποι, αί κοιλάδες· αί νιφάδες άκόμα πέφτουν, χοροπηδούν και πετούν και σάν τές νιφάδες που πετούν, έτσι κι' ό νούς μου πετά και φεύγει στο χωριό μου. Αχ! πως ήθελα νάμουνα αυτή τη στιγμή στο χωριό μου! Αίτα τώρα τὰ γεράφα και δάκρυα τρέχουν από τὰ μάτια μου· πόσο σέ λαχταρώ, χωριό μου! Άμα είμαι κοντά σου, δεν καταλαβαίνω τή χαρά μου, άλλ' άμα φύγω από κοντά σου καταλαβαίνω τή θλίψη μου· κ' εγώ σέ αγαπώ... ένα παραμυθό αντικείμενο άμα θυμηθώ, πως κοντά σου ήξερα, μελαγχολώ... καίμει σπύτι μας!... πόσο ήθελα νάμουνα τώρα εκεί, μπροστά στη γωνιά ή στο μαγκάλι και νά διαβάω κανένα ή βιβλίο!... ό πατέρας μου, ή μητέρα μου, τ' αδέρφια μου νά συνομιλούν, κ' ή λάμπα, ή κρεμαστή εκείνη λάμπα νά χύνη τó γλυκό της φώς... τί όμορφα!... κι' έβω νά χιονίση, νά σκεπαζώνται τὰ κρομμύδια, τὰ δέντρα, ή αύλές από χιόνι, ν' άκομής τή κουκουβάγια σέ ένα σπύτι εκεί κοντά νά ψέλην τó μελαγχολικό της τραγούδι... Αχ! χωριό μου πόσο σέ λαχταρώ, σπύτι μου πόσο σέ αγαπώ, άχ! τότε θά σάς ιδώ!...

Φοιτητική Συγροφία

ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

Μιά φορά, ό Θεός για νά τιμωρήση ένα μικρό άγγελάκι, για μία μεγάλη άταξία που είχε κάμει, άποφάσισε νά τó άπομακρύνη για λίγο από τόν Παράδεισο. Τό φώναζε κοντά του, του πήρε τής φτεροθύγες του, για νά μόν χιονίση νά πετάξη στον Παράδεισο πάλι, πριν τó φωνάξη αυτός, και τó έστειλε σ' ένα μακρινό ταξείδι.

Τό άγγελάκι στην άρχή έβλαψε που άφινε τόν Παράδεισο, έπειτα όμως τά νάα μέση που έβλεπε, τó κάμει νά ξελάσση τή λύπη του. Εφθίσε μπρός σ' ένα δάσος, γεμάτο λουλούδια και πρασινάδες, πουλιά που τραγουδούσαν, και ποταμάκια. Τό άγγελάκι με χαρά άρχισε νά μαζεύη λουλούδια και νά τρέχη πίσω άπ' τής πεταλούδες. Κ' έτσι, γεμάτο χαρά και εδύχια, προχωρούσε μέσα στο δάσος, γιατί θαρούσε πως ό δρόμος του θά ήτο πάντα έτσι. Αλλά ό καλός δρόμος δεν βστάζε πολύ.

Άξαφνα τó άγγελάκι βρέθηκε σ' ένα μέρος με πολύ πικνά δένδρα που δεν ήξευρε από που νά βγη. Παρακάτω ένα μονοπάτι που πήρε ήταν τόσο στενό, και είχε γύρω τόσο πολλά άγκάθια, ώστε σέ κάθε παραπάτημα, τού τσιμπούσαν τά πόδια του· και τó έκαμναν νά πονή πολύ, μ' ένα πόνο που πρώτη φορά αισθάνετο. Έπειτα νύχτωσε, και τó άγγελάκι τρέμοντας από τó φόβο του, είχε καθίση σ' ένα δένδρο και άκουγς φοβισμένα, μέσα στο σκοτάδι που για πρώτη φορά τó έ-

βλεπε, τά μουγκρίσματα τών θηρίων. Φοβισμένο τó άγγελάκι, θυμάταν τί καλά που ήτο στον Παράδεισο, που ποτέ δεν ήτο σκοτάδι, και ήθελε μ' όλη του τή καρδιά νά ξεναγούριζε. Αλλά πάλι ξημέρωσε και τó άγγελάκι πάλι πήρε θάρρος, και άρχισε νά παιξη και νά χαιρείται. Μά ή χαρά του δεν βστάζε πολύ· ή νύχτα ήλθε πάλι, και ό άγγελος φοβώταν, έτρεμε, κρούνε.

Πέρασε έτσι πολύς καιρός. Ό άγγελος είχε φθάσει πιά στην άρχη του δάσους, και κατακουρασμένος και βενατισμένος, έκομψε νά πιη νερό από ένα ποταμάκι. Αλλά τί βλέπει μέσα στο ποτάμι; Είπε άληθινά αυτός ό ίδιος, ό ώραιός άγγελος; Τί γίνανε τά χουσαά μαλλιά που είχε πρώτα; Γιατί τó κεφάλι του είχε τώρα γεμάτο κάτασπρα μαλλιά σαν τó χιόνι; Γιατί τó πρόσωπό του είχε τόσες ζάρες και ήτα έτσι άοχημένο; Τί γίνηκε ή όμορφιά που είχε πρώτα; Και τά μάτια του γιατί δεν είχαν τή λάμψη τους τή πρώτη;

Τά βασανι, οί κάμποι, οί τρέμοι, τόν είχαν αλλάξει τόσο, και ό άγγελος δεν ήταν πιά παρά ένας γέρος κουρασμένος άπ' τή ζωή.

Τότε ό άγγελος μετανόησε άκόμη πιο πολύ για τήν άταξία που είχε κάμει, και παρακάλεσε με τήν καρδιά του τόν Θεό νά τόν ξεναπάρη κοντά του. Και, νά! Ένας άλλος άγγελος, αδελφός του, έρχεται νά τόν πάρη, και γιά τού δόση πάλι τής φτεροθύγες του, για νά πετάξη στον Πατέρα του. Έγινε πάλι ό πρώτος ώραιός άγγελος, και τώρα πιά μένει πάντα στον Παράδεισο κοντά Του.

Σανθή Μουσιμέ

ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ

Είς τó χωράφι του ό ζευγάς
σάν σπέρνει τó σπύρι,
κάθε σπουργίτης ειρπορεί
ένα σπύρι νά πάρη.

Μιά κι' ό σπουργίτης σάν ίδη
σκούληκία σά σπαρμένα,
θά τρέξη προθυμάτος
και δεν θ' άφιση ένα.

(Μίμναις.) Σημαιοφόρος "Ελλην

ΜΑΓΙΚΟ ΒΑΛΣΑΜΟ

Ζοήσ μια φορά ένας ποιητής. Η ζωή του περνούσε με τραγουδία. Έψαλλε τάνθη, τά πουλιά, τόν ουρανό, ταστέρια. Έψαλλε και τής ανθρώπινης ψυχής τας λύπαις και χαράς. Ό κόσμος ήταν γιά αυτόν μία ποιησις.

Είχε μονάκοιζο παιδί ό ποιητής. Ηταν μία κόρη μ' άγγελική μορφή και με καρδιά που δεν γνώρισε τά πάθη αυτού του κόσμου, πρωτόβγαλτο λουλούδι στο περιβόλι τής ζωής. Άλλον δεν γνώ-

ρισε και δεν αγάπησε άπ' τόν πατέρα της. Κι' ό ποιητής γιά αυτήν έξουσε. Άνάμεσα άπ' τά παιδικά τά μάτια της έβλεπε κι' αυτός τόν κόσμο και τού φαινόταν άραιός σάν όνειρο χουσό μικρού παιδιού. Για κείνην έψαλλε τά τραγούδια του τά μαγικά. Και νόμιζε πως θάταν παντοτεινά δική του ή κόρη.

Ό δυστυχής! Δεν είδε φοβερό εχθρό, που παραμόνευε από καιρό ν' άρπάξη τó παιδί. Ζήλησε τήν όμορφιά της και τήν άγνή της τήν καρδιά και τήν θέλησε δική του. Δεν άκείθηκε τόν πόνο του πατέρα ό άκαρδος!

Μιά νύχτα βροχερή και δλοσκότεινη άνέβηκε σ' αλόγο του. Βοήθας άγριος φυσούσε και ή βροχταίς έμουγκρίζαν στον ουρανό. Άστραπός φλογεράς φώτιζαν τó δρόμο του...

Η κόρη κοιμόταν άμέριμνη σέ γλυκά όνειρα πλανερμένη. Ηλθε κοντά ό χάρας, τήν σήκωσε στην κρσία άγκαλιά του κι' έγινε άφαντος...

Πέρασε καιρός. Ό ποιητής είχε νεκρός, που ήη στη γή έχομη. Η λύρα του μένει βουβή. Τά βουνά γύρω δεν άντηχούν πιά άπ' τά παιδρα τραγουδία του. Έχασε τή ψυχή, που τούδινε ζωή.

Γιά ποιόν τώρα νά τραγουδήση; Δεν κλαίει πιά! Η λύπη είχε κρυμμένη στην καρδιά του και τήν πλανώνει. Και είναι τόσο βαρεά!

Μιά μέρα έξαφνα, άνάμεσα άπ' τó σκοτάδι που έβλεπε γύρω του, κάτι έλαμψε σά μάτια του. Ήταν χαρτί λευκό. Χωρίς νά θέλη πλησίασε. Μιά δύναμις τόν έσπρωχνε. Πήρε μιά πέννα, κάθης κι' άρχισε νά γράφη. Έγραφε ένα δράμα μελαγχολικό κι' ήταν τó δράμα τó δικό του. Όλη ή λύπη κι' ή δυστυχία τής ψυχής του χυνόταν αιγά-αιγά στο ποίημά του και τούδινε ζωή! Έγραφε, έγραφε πολλήν ώρα σάν ύπνωτισμένος.

Τό δράμα τέλειωσε. Σήκωσε τó κεφάλι. Και τώρα μόνον μετά τόν καιρό αισθάνθηκε, πως έλαφρόθηκε από ένα βάρος που τόν βασάνιζε.

Ό πόνος τής καρδιάς του είχε χυθί σ' ένα λυπητερό τραγούδι...

Κρητικοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τó μάθημα τής Γερμανικής.
— Γιά πές μου, Κοψιοκεφάλικη, πως λένε γερμανικά, τας άντωνυμίας ούδας και ρηθείς;
— Η!...
— Έλα, πές το, επί τέλους, σου κάμνω έγω τήν άρχή: Κάιν (Κείν) και...
— (Προθύμης): "Αβελί!...
*Βοτάλη από τού "Υδαίικου Χάνου

*Ο Διδάσκαλος:— Διάτί, Γιαννάκη, ό Α-
δάμ έδύκασε τó μήλον;
*Ο μαθητής:— Διότι... δεν υπήρχαν τότε
μαγαζία!...
*Βοτάλη από τού Πάγου τής Βιέννης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 121^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[Ίδε Διάπλασι των 1910, σελ. 187].

Έκ τών δύο άριθμών, οί όποιοι αννοθεύουν κάθε ψευδώνυμον, ό πρώτος δηλοι πώσα όρθι και έπλοος δημοσίους Ασκήσεις περιέχεν ή Συλλογή τού Διαγωνιζόμενου, ό δε δεύτερος πώσα έξ αυτών ήσαν αί έκτάκτως έπιτυχείς και έραται. Τό άθροισμα τών δύο άριθμών έρκει τήν θέσιν τού διαγωνιζόμενου (μεταξύ δύο έχόντων τó ίδιον άθροισμα, προηγείται ό έχων τόν δεύτερον άριθμόν μεγαλύτερον). Ό τρίτος άριθμός δηλοι τά εις έκαστον άπονεμόμενα Έύσημα.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. (Οί από 16 ετών και άνω, καθός και οί μη σημειώσαντες επί τού τετραδίου των "Ασκήσεων τήν ηλικίαν των).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νάυαχος τών Άστακών, 15+14 [15Ε].— (Έκτος Διαγωνισμού: Ζιζή-Χαρούδι, 15+13 [14Ε].)
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καλός Σαμαρέτης, 15+12 [14Ε].— Άθανάσιος Διάκωνης Κλειώδη, 15+13 [14Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υπερήφανο Έλληνόπουλο, 15+11 [13Ε].— Μαραθώνομάχος, 15+10 [13Ε].— Μανώλης, 15+9 [12Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Άφροδίτη, 13+10 [12Ε].— Άσπρος Γάτος, 14+9 [12Ε].— Ίβανιμάτης, 15+8 [12Ε].— Έλένη Χ. Νικολοπούλου, 15+8 [12Ε].— Γιουκία Έλπίς, 13+9 [11Ε].— Ηλίας Ν. Τερζάκης, 13+9 [11Ε].— Ζαχάρη Μαργαρίτη, 15+7 [11Ε].— Σπύρος Α. Μετούσης, 15+7 [11Ε].— Έαρινή Ζωή, 12+9 [11Ε].— Έξακουσμένο Σούλι, 14+7 [11Ε].— Υπερασπιστής τού Έθνους, 14+7 [11Ε].— Ονειροπόλος τής Δέξης, 12+8 [10Ε].— Γεώργιος Σαββίδης, 12+8 [10Ε].— Μαρίνος Πέτρον, 13+7 [10Ε].— Έθνική Φυλή, 14+6 [10Ε].— Σολύμια, 13+6 [10Ε].— Γυμνάσιον Ίωνίνων, 13+6 [10Ε].— Γλυκογόραμα, 11+6 [9Ε].— Αμάραντο Δουλοδύ, 11+6 [9Ε].— Δαρδανιστής Σημάς, 12+5 [9Ε].— Ράβδος τού Μωυσαίου, 11+5 [8Ε].— Χριστίνα Έυδαίον, 10+5 [8Ε].— Άργαίος Σααρηάτης, 10+5 [8Ε].— Μέλλων Βοναπάρτης, 10+4 [7Ε].— Βασ. Νικολαΐδης, 10+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Καλλιότη Παπαϊωάννου, 7+3 [5Ε].— Νικ. Γ. Σοφίμβης, 5+2 [4Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—16 ετών)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρία Μπέλλα, 14+12 [13Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έξόριστος Βασιλάς, 15+10 [13Ε].— Αλέξανδρος Ν. Σιαυράκης, 15+10 [13Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βάρα τού Κανάρη, 15+9 [12Ε].— Άναγνωσθία Έλλάς, 15+9 [12Ε].— Βυζαντινός Αιτός, 15+9 [12Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ηλιοστάλητη, 13+10 [12Ε].— Έργονος Αιτοκόροτος, 13+10 [12Ε].— Καύχημα τής Ήλιου, 14+9 [12Ε].— Μόρφος Βότσης, 14+8 [11Ε].— Ναυτάς, 15+7 [11Ε].— Έπτάροτος Πλειάς, 13+8 [11Ε].— Έλληνικόν Έθνος, 14+7 [11Ε].— Κάρις, 14+7 [11Ε].— Διόγος τού Βασιλά, 12+8 [10Ε].— Μελάρα, 13+7 [10Ε].— Χρυσή Καρδιά, 12+7 [10Ε].— Ενδοσουλός Έλλη, 13+6 [10Ε].— Άρχιδούξ Κάρολος, 12+6 [9Ε].— Μικρός Μανδολιστής, 12+6 [9Ε].— Πόθος τού Έλληνομου, 13+5 [9Ε].— Λαδοναίος, 13+5 [9Ε].

[9Ε].— Άνδρείος Άνδρος, 11+6 [9Ε].— Ποιμενική Φλογέρα, 10+6 [8Ε].— Ακρόμαχος Λεωνίδας, 11+5 [8Ε].— Ποιητή Κοινταρινούσας, 11+5 [8Ε].— Ν. Η. Ανοργαστούσας, 11+5 [8Ε].— Μπαροντοκαριμένη: Γαλανόλουρη, 11+5 [8Ε].— Σκληρή Σιλαβιά, 12+4 [8Ε].— Σημαιοφόρος Έλλη, 9+6 [8Ε].— Μικρομάχος, 9+6 [8Ε].— Μόρφος Αδελφός, 9+6 [8Ε].— Μικρός Άργοναύτης, 10+5 [8Ε].— Φασιανή τού Σαντιελέρ, 10+5 [8Ε].— Όρδιος Λεονός, 11+4 [8Ε].— Γιώδη, 11+4 [8Ε].— Δόκτωρ Κοός, 12+3 [8Ε].— Χιώτικα Άερογιάλι, 9+5 [7Ε].— Αίσιπος, 10+4 [7Ε].— Νέα Σελήνη, 10+4 [7Ε].— Άχιρ Βοηθείας, 10+4 [7Ε].— Ηαδί τής Άγγιλά, 10+4 [7Ε].— Τρακαροσση, 11+3 [7Ε].— Πατριώτης τού Όμήρου, 8+5 [7Ε].— Μέλλωνος Νικήτρια Έλλάς, 9+4 [7Ε].— Χαρά τών Έλλήνων, 9+4 [7Ε].— Πολύκερα, 10+3 [7Ε].— Πάνος Δ. Παπαδημητρίου, 10+3 [7Ε].— Άγωνία Έθνομάρτυρος, 10+3 [7Ε].— Γεώργιος Ι. Χαϊδοπούλος, 8+3 [6Ε].— Πρύξ Φερεατός, 8+3 [6Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λεωνόν Κοίνον, 7+3 [5Ε].— Μιχαήλ Α. Τελίκας, 8+2 [5Ε].— Δάμπος Μ. Στρούσιος, 5+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άργυρά Πανσέληνος, 14+6 [10Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιγυπτία Πηνελόπειος, 12+7 [10Ε].— Φώτος Τζαβέλλας, 13+5 [9Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυραϊκός Άσπρη, 11+6 [9Ε].— Κασιόν Φασαρίος, 12+5 [9Ε].— Βασίλισσα τής Κύπρου, 11+3 [8Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Χάν τής Γραβιάς, 8+6 [7Ε].— Έρμής τού Πρασιούλου, 10+3 [7Ε].— Έθνομάρτυς, 9+3 [6Ε].

Σημειώσεις. Ό 121ος Διαγωνισμός ήτο διά τας Ασκήσεις τής Β' Έξαρτίας τού 1910. Ό τρέχων είναι ό 123ος, τού όποιου έπιτελέσματα θά δημοσιευθούν τόν Μάιον. Ταύτα προς άποφυγή συγχύσεως έκ μέρους τών νέων συνδρομητών:

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδός Έθρυπιδου
τίν 5αν Φεβρουαρίου 1911

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τούς βραβευθέντας εις τόν Διαγωνισμόν των "Ασκήσεων και περιμεινω τας φωτογραφίας των. Η δημοσίευσις όμως τών αποτελεσμάτων με άναγκάζει νά περιορίσω σημερον τόν χώρον τής αλληλογραφίας, ώστε μη παραμονέθητε άν θ' άπαντήσω μόνον εις όλίγους και με λίγα λόγια.

Μαριώδη, έστειλε 6, τι έξήτησε. Εύχομαι περατικά εις τόν αδελφόν σου.

Αυτάπλος τού Μέλλοντος, σ' ευχαριστώ διά τας ενεργείας και δεν μου κακοφαίνεται τίδου, που δεν αυξάνουν ό άγοραστά σου. Μακάρι νά έκαμναν όλοι τόνον!

Φαιδρότατα τά μετεωρολογικά σου, Οριόμπε τής Νίκης. Είδες όμως ότι τά κωπτερά πίσω ήταν, όπως λέγει ή προοίμια, και ότι έφάγαμε χιόνι με τó παραπάνω.

Γράφε μου λοιπόν τώρα, Νηρηίς, που έπιρασαν αί έρταί, αί όποιαί σέ απησχόλησαν. Σό που δεν πηγαίνεις σχολειόν, έχεις περισσότερον καιρόν τας καθημερινάς; Η έπιστολή σου όμως, Έξόριστε Άθής μαρτυρεί, ότι τó κρού δεν παύει... τήν φαντασίαν. Ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ δι' όσα γράφεις.

"Έλαβα κ' ευχαριστώ πολύ, Άθανάτη Έλλάς. Είδα ότι τώρα τόν χειμώνα τά γάντια δεν τά βγάζεις ποτέ, διότι υποφέρες από χιονίστρας. Γι' αυτό ήταν έτσι σύντομο τó γράμμα σου; Δεν έχω λόγους νά σ' ευχαριστήσω διό τó ξεσπάθωμα, Φιλέρημε Τσινάν, αφού μάλιστα μου υπόσχεσαι ότι θά έχη και συνέχισαν. Νομίζεις άληθινα ότι με' έξάλειψαν ή έπιστολή σου;

Μίτε τής Αριώδης, σ' ευχαριστώ διά τας ενεργείας. Τά βραβεία τού Διαγωνισμού ξεσπάθωματος δίδονται μετά τήν δημοσίευσιν τών αποτελεσμάτων· όταν δημοσιευθούν λοιπόν γράφε μου.

Μπαρέ τόν χειμώνα νά μη κάμνη κρού, Λάρις τής Έλλάδος; Και διά νά παρηγορηθής, σου λέγω ότι όλα σχεδόν τά γράμματα που έλαβα αυτήν τήν έβδομάδα, άρχίζουν όπως τó ίδιόν σου: «Κάμνει τόνον φοιτό φύχος, που τά χέρια μου... κτλ.»

Αμαλία Η. Α., ώραίό τó γραμματάκι σου και γάρω πολύ γιά τή γνωριμία. Τας λευκίς όμως Λέξεις έπρεπε νά τας γράψης εις χωριστόν φύλλον, όχι μαζί με τó γράμμα. Όρατας έπιστολάς—μ' όλο τó κρού, και μ' όλας τας χιονίστρας τών χειρών, —μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξις; Μικρός Άργοναύτης, Αμαρυνίς, Λεονοποδομένη Έλλάς, Φιλέρος Ήγεμόνης, Άργοναύτης, Σιλιφίς, Σημάς τού Άβέρωφ, Έδελβίς και Έλληνοπούλα τής Θράκης.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

Έγκρινονται: «Αέδρον και χόστον» τής Νέλλας— «Ρόδα και ρίζα» τής Γιουκίας Έλπίδος— Διάφορα τού Γορδιού— «Καρναβάλι τού Χάουος»— «Αντίθεσις τού Έργονού Αθανασίου»— Διάφορα τού Έλληνοπούλου Έλφονος— «Τμή εις τους διδασκάλους μας» τού Πούλιου-Αράκου— «Τό παιγνίδι τών Αηστών» τού Δάφνης Κλωνάρι— «Η σκευαλή τού κισσού» τής Έξορίτου Άνθίδος— Διάφορα τής Κραυγής Νίκης— «Κουβέντες τής Γιαγιάς» τής Κυματιούσης Κρανολέσκου— «Ξένη φύσις» τού Χαβάρδα— Διάφορα τού Οριώμπε τής Νίκης— «Παρά τήν έστιαν» τής Παλαουίνας— «Τό όνειρον τής μοσκίνας» τής Βασιλίσσης τών Ζιζανίων— «Αί δύο άποται τής Μοσκίνας»— «Η ζωή μας» τής Κρητικοπούλας— Διάφορα τής Μοσκίνας— Άνέδοτα, παίγνια, παιδικά πνεύματα, προβλήματα διαφορών.

Άπορριονται: «Παλινές δόξες» (έχει έλλειψεις)— «Ό ζυγός τού Μίνωος»— «Έν άνοθος κτλ. (άτεγχοι στίχοι)— «Από μίαν φωτογραφίαν» (καί τού λείπει δούκίμας πάλι)— «Τί μάρεσει κτλ. (άτεγχοι στίχοι)— «Μία προφητεία» (πολύ έκτενές)— «Χειμών» (οί στίχοι θέλουν διόρθωμα)— «Τά παιδικά τών Σπαρτιατών» (πολύ έκτενές)— «Αλώπηξ κόλουρος» (μιά-δύο λέξεις τó γαλόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ευαίσθητος Καρδιά κ. (Ε.Π.) Κόρη τών Κυμάτων, κ. (Κ. Π.) Παινεμένο Χαριστάπουλο, κ. (Ε. Π.) Σενιτεμένος Γυμνασιόπουλος, κ. (Μ. Μ.) Μικρός Άργοναύτης, κ. (Ε.Υ.) Έλληνική Δόξα, κ. (Τίς,) Πόθος τής Κρήτης, κ. Ε. Α.) Παλαυόλος τού Τάουου, κ. (Ε.Α.) Κασσιωποπούλα, κ. (Σ.Μ.) Έδουρης Έμμαμένη, κ. (Α.Π.) Παιδική Χαρά, κ. (Η.Ι.) Έδελβίς, κ. (Ένωτική) Χιόν τών Λευκών Όρέων, κ. (Α.Β.) Άναγεώσεως ψευδωνύμων: Αναρδύλις, κ. Έλληνοποις Ίδαδες, κ. Φιλέρος Ήγεμόνης, κ. Έλληνοποις Έθνος, κ. (Χτος) Βολταίρος κ. Έλληνοπούλα τής Θράκης, κ.

